

Felkészülés az egyházmegyei zárándoklatra – Báta, 2019. szeptember 14.

– összeállította: a Pasztorális Iroda –

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5)

Kedves Pap és Diakónus testvérek, Lelkipásztori Munkatársak, Hitoktatók, Közösségvezetők, Zárándokok!

Bevezetés

A 2020-ban megrendezendő budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nagy ajándék számunkra. Lehetőség, hogy elmélyüljünk az Oltáriszentség misztériumában, illetve felfedezzük annak egyéni és közösségi életünkhöz való szoros kapcsolatát. Lehetőség, hogy megújuljunk, és megtérjünk keresztény önanonosságunkban, életünkben, illetve lelkipásztori gondolkodásunkban és tevékenységünkben. Ajándék, ami feladattá is válik, hogy a kongresszusra való készüléket, illetve annak megünneplését, s az azt követő időszakot is jól használjuk fel, s gyümölcsözően éljük meg.

Ebben a folyamatban nagyon fontos szerepet játszik az imádság, a zárándoklat, s különösképpen az Oltáriszentségben valóságosan jelenlévő Jézussal folytatott párbeszéd a szentségimádás által, amit egyre inkább terjeszteni, s gyakorolni szeretnénk plébániáinkon, egyházmegyénkben. Ahogy a Pasztorális Tervben is megfogalmaztuk: *„A szentmiséken és egyéb liturgikus alkalmakon történő aktív, imádságos részvétel mellett javasolt a közös és egyéni imaalkalmak ösztönzése, és gyakorivá tétele, amelyek során a hívek Jézushoz kapcsolódhatnak, és Krisztusban élő közösséggé formálódhatnak.”* (PEM PT 4.4.2.) Szívünkben visszhangoznak Szent II. János Pál pápa szavai:

„Minden életszentségre törekvésnek, minden nekifeszülésnek az Egyház küldetésének teljesítéséért, minden lelkipásztori terv megvalósításának az eucharisztikus Misztériumból kell merítenie a szükséges erőt, és feléje, mint csúcspont felé kell irányulnia. Az Eucharishtiában birtokoljuk Jézust, az ő megváltó áldozatát, az ő föltámadását, benne birtokoljuk a Szentlélek ajándékát, az Atya imádását, az engedelmességet és a szeretetet. Ha mellőznénk az Eucharishtiát, hogyan tudnánk meríteni azt, ami hiányzik nekünk?” (Szent II. János Pál pápa: *Ecclesia de Eucharistia* 60.)

Ennek fényében az alábbiakban egy segédanyagot kívánunk adni mind a lelkipásztorok, hitoktatók, munkatársak, s mind a hívek számára, hogy elősegítsük ezáltal is a bátai egyházmegyei zarándoklatunkra való ráhangolódást. Az idei zarándoklat imaszándéka az, hogy a Jézus Krisztusból forrászó keresztény reményben meg tudjunk erősödni (vö. Róm 5,5), és hogy a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra hatékonyan fel tudjunk készülni, s azt jól meg tudjuk ünnepelni. A pápáktól származó idézetek az Eucharisztia kapcsán, a személyes elmélyülést segítő kérdések, illetve az egyéb rövid gondolatok beépíthetők - a helyi lehetőségek és adottságok szerint- a vasárnapi szentbeszédbe, igeliturgiákba, szentségimádásokba, egyéb imaórákba, a katekézisbe stb.

1. *„Maradj velünk, Urunk, mert esteledik’* (vö. Lk 24,29). *A föltámadás napjának estéjén az Emmausz felé tartó két tanítvány is ezzel a meghívással fordult a Zarándokhoz, aki csatlakozott hozzájuk az úton. Szomorú gondolatokkal telve nem is képzelték, hogy ez az ismeretlen éppen az ő Mesterük, de már föltámadottan. A szívükben mindenestre valami „lángolást”* (vö. Lk 24,32) *éreztek, miközben Ő beszélt hozzájuk és „magyarázta” az írásokat. Az Ige világossága feloldotta szívük keménységét és „megnyitotta a szemüket”* (vö. Lk 24,31). *A sötétedő*

*estében és a lelküket betöltő sötétségben ez a Zarándok egy fénysugár volt, aki fölkelte a reményüket és megnyitotta a lelküket, hogy a teljes világosságra vágyódjanak. „Maradj velünk” – kérték, és Ő engedett a kérésnek. Röviddel ezután Jézus eltűnt előlük, de a Mester „ott maradt” a kenyér színe alatt, melynek megtörésekor megnyílt a szemük.” (II. Szent János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* 1.)*

- Úgy tekintek-e Jézusra mint földi életem hűséges útitársára, aki kísér, vezet, támogat?
- Hagyom-e, hogy Jézus, a Mesterem tanítson, vigasztaljon?
- Hallgatok-e, figyelek-e a Szavára?

2. *„Azt kívánom, hogy az Eucharisztia legyen az az élő középpont, mely köré összegyűlnek a fiatalok, erősíteni a hitüket és lelkesedésüket.” (II. Szent János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* 4.) „Ezt az eucharisztikus „csodálatot” szeretném élénkíteni bennetek (...). Szemlélni Krisztus arcát, és pedig Máriával együtt szemlélni – ez az a program, melyet a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam, amikor arra szólítottam föl, hogy az új evangelizáció lelkesedésével evezzen a mélyre a történelem tengerén (vö. Lk 5,4). Krisztus szemlélése azt is jelenti, hogy föl tudjuk ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenekelőtt testének és vérének eleven Szentségében. Az Egyház az eucharisztikus Krisztusból él, belőle táplálkozik, tőle nyeri világosságát.” (Szent II. János Pál pápa: *Ecclesia de Eucharistia* 6.)*

- Jézus Krisztus-e az életem, a kapcsolataim, a munkám középpontja, viszonyítási pontja?

- Csodálattal tekintek-e fel a Szentostyára a szentmisén, a szentségimádáskor, a templomlátogatáskor?
- Keresem-e szüntelenül, és szemlélem-e Jézus Arcát az Eucharisziában, a Szentírásban, a szentségekben, az imádságban, a szegényekben, a mellettem lévőkben, és a mindennapi események tükrében?

3. *„A két emmauszi tanítvány, miután fölismerte az Urat, „még abban az órában útra kelt” (Lk 24,33), mert közölni akarták, amit láttak és hallottak. Ha valóban találkozunk a Föltámadottal, amikor testével és vérével táplálkozunk, képtelenek vagyunk magunknak megtartani a tapasztalt örömet. A szentáldozásban egyre inkább elmélyülő találkozás Krisztussal az Egyházban és minden egyes keresztényben fölébreszti a tanúságtétel és az evangelizálás sürgető érzését. Abban a homíliában, melyben bejelentettem az Eucharisztia évét, ezt hangsúlyoztam Szent Pál szavaira hivatkozva: „Valahányszor esztek ebből a kenyérből és isztok ebből a kehelyből, az úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön” (1Kor 11,26). Az Apostol szoros kapcsolatba hozza a lakomát és a hirdetést: közösségre lépni Krisztussal a húsvéti megemlékezésben egyidejűleg jelenti a kötelezettség-érzetet arra, hogy a szertartásban megvalósított esemény misszionáriusai legyünk. Az elbocsátás minden szentmise végén megbízás, mely arra készíti a keresztény embert, hogy vállalja az evangélium terjesztését és a társadalom keresztény szellemiséggel való betöltését.*

E küldetéshez az Eucharisztia nem csupán belső erőt biztosít, hanem – bizonyos értelemben – programot is. Az Eucharisztia ugyanis olyan létmód, mely Jézusból árad a keresztény emberbe, és annak tanúságtétele által szétsugárzik a társadalomba és a kultúrába. Hogy ez

*megtörténjék, ahhoz minden hívőnek személyes és közösségi elmélkedéssel magáévá kell tennie azokat az értékeket, melyeket az Eucharisztia kifejez, azt a magatartást, amit sugall, és azokat az elhatározásokat, melyekre indít." (Szent II. János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* 24-25.)*

- Az örömet, hogy a szentmisén, a szentáldozásban és a szentségimádásban találkozom Jézussal el szoktam-e mondani valakinek?
- Látszik-e az arcomon a feltámadt Jézus Krisztus mosolya, aki a Szentostyán keresztül is csendesen mosolyog felém?
- Figyelek-e az Úr sugallataira, amire a Szentlélek indít a szentségimádás által?

4. *„Az Eucharisztia nem csupán a kommunió (közösség) kifejezése az Egyház életében, hanem a szolidaritás programja is az egész emberiség számára. Az Egyház az eucharisztikus ünneplésben állandóan megújítja annak tudatát, hogy nem csupán az Istennel való bensőséges egységnek, hanem az egész emberi nem egységének is „jele és eszköze” (GS 36.). Minden szentmise, akkor is, ha rejtekben vagy a föld egy eldugott sarkában mutatják is be, mindig az egyetemesség jegyét hordozza magán. A keresztény ember, aki részt vesz a szentmisén, megérti belőle, hogy a közösség, a béke s a szolidaritás előmozdítójává kell válnia az élet minden körülményei közepette. Meggyötört világunk, mely az új évezredet terrorizmussal és a háború tragédiájával kezdte, a keresztényeket minden korábbinál jobban arra szólítja fel, hogy az Eucharisziát úgy éljék át, mint a béke nagy iskoláját, melyben a társadalmi, kulturális és politikai életben a felelősség különböző*

szintjein a dialógusért és a közösségért fáradozó férfiak és nők nevelődnek.” (Szent II. János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* 27.)

- Észreveszem-e, és szeretem-e konkrétan Jézust a szegény, a rászoruló, a kítaszított emberben?
- Építem-e, vagy megbontom-e a békét a környezetemben?
- Merek-e kilépni a kényelem és a közömbösség falai közül, és elindulok-e bátran a másik embertársam felé?

5. *„Van még valami, amire szeretném fölhívni a figyelmet, mert jelentős mértékben ezen fordul meg a közösségi szentmisén való részvétel hitelessége: az Eucharisziából merített készlet egy méltányosabb és testvérőbb társadalom fölépítésében való aktív részvételre. Az Eucharisziában ugyanis a mi Istenünk a szeretet szélsőséges formáját mutatta meg, lerombolva az uralkodás minden változatát – melyek nagyon gyakran érvényesülnek az emberi kapcsolatokban – és radikálisan állítva a szolgálat követelményét: „Aki első akar lenni, legyen az utolsó és mindenki rabszolgája” (Mk 9,35). Nem véletlen, hogy Szent János evangéliumából hiányzik az Eucharisztia alapításának elbeszélése, de benne van a „lábmosás” (vö. Jn 13,1–20): amikor Jézus lehajol, hogy megmossa a tanítványai lábát, utolérhetetlen módon mutatja meg az Eucharisztia jelentését. Szent Pál is nagy erővel hangsúlyozza, hogy nem szabad Eucharisziát ünnepelni szeretet nélkül, ami a legszegényebbekkel való osztozkodásban mutatkozik meg (vö. 1Kor 11,17–22.27–34).*

Miért ne lehetne tehát az Eucharisztia éve olyan időszak, melyben az egyházmegyei és plébániai közösségek különösen is tevékeny

*testvériséggel fordulnak a szegények felé? Gondolok az éhínségre, mely emberek százmillióit gyötri; gondolok a betegségekre, melyek a fejlődő országokat sújtják, az öregek magányára, a munkanélküliek reménytelenségére, az elvándorlók viszontagságaira. Mindezen bajok – bár különböző mértékben – a gazdagabb régiókat is érintik. Nem áltathatjuk magunkat: a kölcsönös szeretetről, s különösen az ínségről szenvedőkkel való törődésről fognak ránk ismerni, Krisztus igazi tanítványaira (vö. Jn 13,35; Mt 25,31–46). Ezen az alapon bizonyulnak majd hitelesnek eucharisztikus ünnepléseink.” (Szent II. János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* 28.)*

- A testvért látom-e meg a másik emberben?
- Testvérként fordulok-e a mellettem lévő embertársam felé?
- Ki az, akit a környezetemben meg kellene látogatnom, fel kellene hívnom telefonon, meg kellene hallgatnom, meg kellene vigasztalnom?

6. *„A Szinódusi Atyák joggal állapították meg, hogy az Eucharisztia iránti szeretet magával hozza a kiengesztelődés szentségének egyre nagyobb megbecsülését is. Az e két szentség közötti kapcsolat következtében az Eucharisziáról szóló hiteles katekézis nem választható el a bűnbánat útjára való bátorítástól (vö. 1Kor 11,27-29). Kétségtelen, láthatjuk, hogy korunk hívei mennyire olyan kultúrában élnek, mely törölni akarja a bűn érzékét, és olyan felületes magatartást sugall, mely feledteti, hogy a kegyelem állapotában kell lennünk ahhoz, hogy méltón járulhassunk a szentáldozáshoz. Valóban, a büntudat elvesztése mindig magával hoz bizonyos felületességet az Isten szeretete iránti fogékonyságban. Nagyon hasznos a hívők számára, ha emlékeztetjük őket azokra a mozzanatokra,*

melyek a szentmisében kifejezik a bűntudatot és vele együtt Isten irgalmasságának tudatát. Továbbá az Eucharisztia és a kiengesztelődés közötti kapcsolat emlékeztet arra, hogy a bűn soha nem kizárólag egyéni ügy; hanem mindig megsebzí az egyházi közösséget is, melynek a keresztség révén része lettünk. Ezért a kiengesztelődés, miként az egyházatyák mondták, bizonyos fáradságos keresztség, s ezzel azt hangsúlyozták, hogy a megtérés útjának a vége a teljes egyházi közösség helyreállítása is, mely azzal fejeződik ki, hogy a megtérő újra szentáldozáshoz járul.” (XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis 20.)

- Elvégzem-e rendszeresen a szentgyónásomat?
- Használok-e gyakran a „bocsánat” szót? Vagyis tudok-e bocsánatot kérni, illetve megbocsátani?
- Mielőtt szentáldozáshoz járulok, törekszem-e kiengesztelődni azokkal, akiket megbántottam?

7. *„Jézus nemcsak a betegek gyógyítására küldte tanítványait (vö. Mt 10,8; Lk 9,2; 10,9), hanem külön szentséget is alapított számukra: a betegek kenetét. Szent Jakab levele bizonyítja, hogy ez a szentségi cselekmény már az első keresztény közösségben megvolt (vö. 5,14-16). Amennyiben az Eucharisztia megmutatja, hogy Krisztus szenvedése és halála hogyan alakult át szeretetté, úgy a betegek kenete a szenvedőt hozzákapcsolja ahhoz a följánláshoz, amelyben Krisztus önmagát adta mindenki üdvösségéért, hogy így a szenvedő ember is a szentek közösségének misztériumában részt vehessen a világ megváltásában. A kapcsolat a két szentség között főként a betegség súlyosbodásakor mutatkozik meg: „A haldoklóknak az Egyház a betegek kenete mellett följánlja az Eucharisziát, mint útravalót.” Az Atyához való átmenetelkor a Krisztus*

testében és vérében való részesezés úgy mutatkozik, mint az örök élet magva és a föltámadás ereje: „aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én fel fogom támasztani őt az utolsó napon” (vö. Jn 6,54). Mivel a Szent Útravaló föltárja a beteg előtt a húsvéti misztérium teljességét, feltétlenül biztosítani kell a benne való részesezését. A betegek iránti figyelem és lelkipásztori törődés az egész közösségnek is javára válik, tudva, hogy amit egynek a legkisebbek közül tettünk, magának Jézusnak tettük (vö. Mt 25,40).” (XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis 22.)

- Milyen a kapcsolatam a betegekkel, a szenvedőkkel? Imádkozom-e értük?
 - Ki az a beteg, vagy magányos ismerősöm, akit meg kellene látogatnom?
 - Szoktam-e jelezni a plébános atyának, hogy valaki a településről kórházba került?
 - Figyelmeztetem-e beteg ismerőseimet a szentségek felvételének fontosságára?
8. *„A Szinódusi Atyák hangsúlyozni akarták, hogy a szolgálati papság a szentelés révén megköveteli a teljes Krisztushoz hasonulást. Tiszteletben tartva az eltérő keleti gyakorlatot és hagyományt, hangsúlyoznunk kell a papi cölibátus mély értelmét, melyet joggal felfoghatatlan gazdagságnak tartunk és amelyet az a keleti gyakorlat is megerősít, hogy püspököt csak azok közül választanak, akik cölibátusban élnek, és nagy tiszteletben tartják a cölebsz papokat. A papnak e döntésében ugyanis különleges kifejezést nyer az odaadás, mely hasonlává teszi Krisztushoz, és önmagának kizárólagosan Isten országáért való följajánlása. Az a tény,*

*hogy maga Krisztus, az örök pap küldetését szűzi állapotban élte egészen a keresztdoig, biztos hivatkoási pont ahhoz, hogy erre vonatkozóan megőrizzük a latin Egyház hagyományát. Ezért nem elég a papi cölibátust merő funkcionális szempontokból megérteni. Valójában különleges hasonulást jelenít meg magának Krisztusnak az életstílusához. Egy ilyen döntés mindenekelőtt jegyesi természetű; azonosulás Krisztusnak, a Vőlegénynek a szívével, aki életét adja Menyasszonyáért. A nagy egyházi hagyománnyal, a II. Vatikáni Zsinattal és Pápa elődeimmel összhangban hangsúlyozom a cölibátusban megélt papi élet szépségét és fontosságát mint a Krisztus, az Egyház és Isten országa iránti teljes és kizárólagos odaadás jelét, s ezért megerősítem kötelező voltát a latin hagyomány számára. Az éretten, örömmel és odaadóan megélt papi cölibátus az egyik legnagyobb áldás mind az Egyház, mind a társadalom számára.” (XVI. Benedek pápa: *Sacramentum caritatis* 24.)*

- Imádkozom-e papjainkért, Püspök atyáért, a Szentatyáért, akik nélkül nem lenne Oltáriszentség?
- Adok-e hálát plébánosomért, aki nélkül településünkön nem tudnánk szentmisét ünnepelni?
- Imádkozom-e újabb papi hivatásokért?

9. *„Az Eucharisztia, a szeretet szentsége, különleges kapcsolatot mutat a házasságban egyesült férfi és nő szeretetével. Korunk egyik igénye e kapcsolat elmélyítése. II. János Pál pápa több alkalommal is beszélt az Eucharisztia jegyesi jellegéről, és a házasság szentségével való különleges kapcsolatáról: „Az Eucharisztia megváltásunk szentsége. A Vőlegény és a Menyasszony szentsége.” (Mulieris dignitatem 26.)*

Egyébként „az egész keresztény élet magán viseli Krisztus és az Egyház jegyesi szeretetének jegyét. Már a keresztség, a belépés Isten népébe, menyegzői misztérium; mintegy menyegzői fürdő, mely megelőzi a menyegzői lakomát, az Eucharisziát.” (Katolikus Egyház Katekizmusa 1617.) Az Eucharisztia kimeríthetetlen módon megerősíti minden keresztény házasság fölbonthatatlan egységét és szeretetét. A keresztény házasságban ugyanis a szentség erejéből a házastársi kötelék bensőleg összefügg a vőlegény Krisztus és a menyasszony Egyház eucharisztikus egységével (vö. Ef 5,31-32). A kölcsönös házassági beleegyezésnek, melyet a férj és a feleség Krisztusban egymásnak ajándékozik, s mely az életnek és a szerelemnek a közösségébe állítja őket, szintén eucharisztikus dimenziója van. Ugyanis Szent Pál teológiájában a házastársi szeretet Krisztus Egyháza iránti szeretetének szentségi jele, annak a szerelemnek, melynek csúcspontja a kereszt, Krisztus emberiséggel való „nászának” kifejezése, mely ugyanakkor forrása és középpontja az Eucharisziának. Ezért az Egyház lélekben nagyon közel van mindazokhoz, akik családjukat a házasság szentségére alapították. A család – a családi egyház – az Egyház életének elsődleges tere, különösen a gyermekek keresztény nevelése szempontjából döntő szerepe miatt. A Szinódus ebben az összefüggésben ajánlotta a nő családon és társadalmon belüli páratlan küldetésének elismerését, védelmét és támogatását. A nő feleség és anya szerepe mással nem helyettesíthető érték, melynek soha nem szabad elsilányulnia.” (XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis 27.)

- Imádkozom-e a házaspárokért, a családokért?
- Mit teszek házaspáromért, családtagjaimért?
- Segítem-e a nehéz helyzetben lévő családokat?

Sam Guzman - Jézus hét tanítása az Oltáriszentségben

Az összes ajándék közül, amit Isten adott az Egyháznak, kérdés nélkül a legnagyobb az Oltáriszentség, mert az nem más, mint a test, a vér, a lélek és maga Jézus istensége. Az eucharisztikus ostyában az Isteni Üdvözítő lakozik az emberek között, az Ő teljességében. Valóban velünk az Isten - mi lehet ennél nagyobb?

Ha az Oltáriszentség maga Jézus és a szentség megtalálható Krisztus tükrözésében, akkor az Oltáriszentség a szentség iskolája. Ma röviden Jézus tulajdonságairól elmélkedek az Eucharishtiában, mit taníthat az Ő jelenléte a szentségről és a férfiaságról.

1. Alázat

Az Oltáriszentségben látjuk Jézus Krisztus mély alázatát. Itt az örök Isten bölcsessége, aki minden dolgot megteremtett, az Örök Atya világossága legjobban a hétköznapi étel formájában ereszkedik le közénk. Elvégre a kenyér egyszerű étel, a szegények eledele. A finomra vágott hússal ellentétben a kenyeret szinte mindig úgy esszük, mint amit szinte észre sem veszünk.

Ha utánozni akarjuk Krisztust, elsősorban az alázatot kell gyakorolnunk. A szolga nem nagyobb az uránál. Meg kell elégednünk, hogy észrevétlenek, dicstelenek, és meg nem értettek kell lennünk. Meg kell adni minden

dicsőséget Istennek, az alázatosságot és szerénységet választani - mintha egy falat kenyér lennénk.

2. Csend

A férfiak mindig is nagy becsben tartották a csendes erőt, amit jobban demonstrálnak a tettek, mint az üres szavak. Az eucharisztikus ostyában Jézus üdvözöl bennünket teljes csennel. Ő kész meghallgatni mindent, amit el kell mondanunk, és csak akkor szól, ha már elcsendesítettük a szívünket és annyira csennben vagyunk, mint ő. Végül készen áll Ő, hogy eljárjon a nevünkben, ha csak az Ő ígéreteiben bízunk.

A szentek folyamatosan dicsérik a csend erényét, bennünket arra figyelmeztetnek, hogy minden fölösleges szóért ítélet alá esünk majd. Vajon vesztegetjük a szót? Ennél több, meghalljuk-e, amit mások mondanak? Mi férfiak sokat küzdünk, hogy tudjunk hallgatni, pedig a hallgatás szereteteli cselekedet. Hallgasd meg a feleséged vagy másokat körülötted, akik kétségbeesetten keresik valakinek a figyelmét.

3. Szeretet

Szinte minden regisztrált eucharisztikus csoda során az ostya átváltozik az emberi szív egy húsdarabjává. Ez nem véletlen. Az Oltáriszentségben Krisztus dobogó szíve szeretettel ég irántunk, és ő vágyik cserébe a mi szeretetünkre. A kereszten Krisztus szó szerint meghalt egy összetört, szerető szívvel a bűnös emberiségért, kiöntve az Ő drága véré, hogy elnyerje szeretetünket. Igen, több bárminél, ezt a szeretetet várja el Jézus leginkább azoktól, akiket megváltott, és ha tudott volna többet megtenni, megtette volna.

Szereted Krisztust? Ha igen, akkor engedelmeskedsz neki, és viszed a keresztedet utána. Utánozni fogod Őt azzal, hogy leteríted életedet másokért áldozati szerelemből.

4. Sérülékenység

Az ostyában Krisztus teljesen és egészében sebezhető. Nagyon gyakran előfordul, hogy rosszul bánnak vele, bántalmazzák, figyelmen kívül hagyják és mellékesen kezelik, méltóság nélkül. Mégis, hajlandó ezt az árat megfizetni és élni a népe között. Nem számít, hogy hányszor van meggyalázva és megtaposva, szó szerint vagy átvitt értelemben, Ő továbbra is eljön hozzánk újra és újra, mondván: „Én soha nem hagylak el benneteket.”

Szeretjük Őt ilyen módon? Megnyitjuk-e szívünket másoknak, még ha ez az elutasítás fájalmát jelentheti? Megbocsátunk hetvenszer hétszer? Nem szerethetünk, ha bezárjuk a szívünket a félelem miatt. Bátran kell kiszolgáltatottnak lennünk - mint Krisztusnak.

5. Türelem

Krisztus türelmesen vár téged és engem a tabernákulumban és monstranciában szerte a világon. Örökké várna egyetlen látogatásra.

Ő vár minket, hogy bűnbánatot tartsunk, amikor elkóborolunk; várja hűségünk és szeretetünk szavait; arra vár, hogy hallja a mi örömünket és bánatunkat; arra vár, hogy választ adjon legmélyebb vágyainkra. Mint Krisztusnak, türelmesnek kell lennünk másokkal, különösen azokkal, akik a legkevésbé érdemlik meg, vagy akik a legjobban próbára teszik a türelmünket.

Azok visszatérését is várni kell megbocsátó szívvel, akik megbántottak vagy elhagytak minket.

6. Szegénység

Földi élete során Krisztus teljes szegénységben élt. Semmit sem hozott a földre, semmit sem vitt magával. Az eucharisztikus ostyában Ő, aki megalkotta a galaxisokat, újra eljön hozzánk szegényen és mezítelenül. Ez a szegénység csak anyagi jellegű, Jézus kegyelemben gazdagon és szeretetben jön hozzánk.

Ő hevesen vágyik arra, hogy nekünk adjon mindent, amire csak szükségünk van, ha azt bizalommal kérjük. Meg akar áldani bennünket rengeteg kegyelemmel, ami a lélek igazi gazdagsága. A materializmus és a kapzsiság olyan könnyen becsúszik a szívünkbe. Mégis arra vagyunk hivatva, hogy kövessük Krisztust a szegénységben és a pártatlanságban, hogy nagylelkűen adjuk másoknak azt, amit mi megkaptunk.

Adj, és adatik nektek – több, mint amit kérhetsz vagy remélhetsz.

7. Jelenlét

Isten jelenlétének ajándéka a legnagyobb ajándék. Az ókori izraelitáknál nem volt nagyobb csapás, mint amikor megszűnt az Úr jelenléte. Hasonlóképpen nem volt nagyobb vigasz, mint az ő jelenlétének biztosítéka. Ugyanez van ma is. Ha velünk van Jézus, rendelkezünk minden dologgal, ha Ő nincs, semmink sincsen.

Nem kell messzire utaznunk, hogy megtaláljuk Krisztus jelenlétét – annyira van közel, mint a legközelebbi plébánia, mint az ősi "jelenlét kenyere" a zsidó templomban. Az Ő jelenléte nem egy absztrakció vagy eszme, hanem valódi, kézzelfogható az érzékeink számára. Mi, katolikusok is örömmel és őszintén mondom, "A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi menedékünk."

Ha Krisztust akarjuk utánozni, akkor jelen kell lennünk azoknál, akiknek szükségük van ránk. Hány távollévő apa és férj van! Hány feleséget és gyermeket hagyott el a férfi, aki arra volt hivatva, hogy letegye életét számukra. Te jelen vagy a családot számára? A feleséged és a gyerekeid jelentik a prioritást? Ha férj és apa vagy, a jelenléted pótolhatatlan ajándék.

Légy jelen.

Következtetés

Ha Krisztust az Oltáriszentségben tökéletesen utánoznánk, szentek lennénk. De ez nem könnyű. Ez megköveteli a folyamatos bűnbánatot és a megtérést; levetkőzni az öregembert és felhúzni az újat. Ez a hivatásunk. Azt javaslom mindenkinek, hogy találja meg az imádat kápolnáját és elmélkedjen az Oltáriszentségről.

Látogasd meg Jézust, és imádd őt, kérve a kegyelmet, hogy követni és teljesen utánozni tudjad Őt. Öntsd ki a szívedet neki, mondd el a reményeket és a félelmeket, a kívánságokat és igényeket, és halld meg, amikor cserében elmondja beszédét a szentségről és az üdvösségről, "Én, veletek vagyok minden nap, még a világ beteljesüléséig is."¹

¹ <https://www.karizmatikus.hu/hitvedelem/tanitas-atyak-tanito-testverek/3813-jezus-het-tanitasa-oltariszentsegben.html>

